

едно звучеха така хубаво, сякаш хиляди пѣвци пѣха въ голѣма сребърна черква.

Килимчето се спрѣ върху единъ клонъ на орѣха. Веднага около него долетѣха хиляди врабчета, косчета и лястовички. Тѣ гледаха Славча право въ очитѣ. Чакаха сякаш да имъ каже нѣщо.

Гарванътъ сне очилата, изкашля се и рече:

— Нали искашъ, кждроглавко, да научишъ езика на птицитѣ? Добре! Откжсни едно парче отъ нѣкой листъ и приготи перото да пишешъ!

После гарванътъ се обърна къмъ птичкитѣ и рече:

— Почнете!

— Цвирикъ-цвирикъ-цви-чи-рикъ! — изпѣха птичкитѣ.

— Запиши си съ златното перо — каза гарванътъ. — „Цвирикъ-цвирикъ-цви-чи-рикъ“, значи „Добро утро!“

Славчо взе златното перо отъ ухото си, почеса си носа съ него, сви устни сякаш се готвѣше да заплаче и промълви шепнешкомъ:

— Азъ... азъ не зная да пиша!

Гарванътъ заплѣска съ крила, затрака съ клювъ и викна разгнѣвено:

— Ти още не знаешъ да пишешъ, а си дошълъ да се учишъ на нашия езикъ. Махай се отъ тука! Да не те виждатъ очитѣ ми, докато не се научишъ да пишешъ тъй бързо и леко, както бързо и леко оплете килимчето!

Гарванътъ отново исплѣска съ криле. Славчо се уплаши, отстжпи, подхлѣзна се и падна отъ орѣха...

III.

Когато Славчо отвори очи, наоколо му бѣше вече свѣтло. Птичкитѣ пѣха отъ орѣха: „Цвирикъ-цвирикъ-цви-чи-рикъ!“

Славчо потърка чело. Помжчи си да си спомни, какво значеха тия думи. Но бѣше забравилъ. Пъкъ и му се спѣше. Той залитна къмъ стаичката, влѣзе, падна на леглото и заспа.

Когато се събуди, той не помнѣше нито де е ходилъ презъ ношъта, нито кого е срѣщалъ и какво е видѣлъ. Само едно знаеше, че трѣбва часъ по-скоро да се научи да чете и да пише.